

tragtning, og for øvrigt vil jeg haabe, at man vil behandle denne Sag med Velvilje, saa at der kan komme noget ud deraf.

Carstensen: Ærede Medlemmer have vist med stor Opmærksomhed fulgt det første Foredrag i denne Sag, som man overhovedet altid følger det ærede Medlem, naar han taler, idet han altid bilægger sine Udtalelser med fyldigere Oplysninger, og altid gør Sagen til Genstand for en kritisk men rolig og sindig Bedømmelse. Jeg kan imidlertid ikke følge ham her. Jeg betragter rent ud sagt dette Forslag som et Lejlighedsforslag, som et Udslag af den Stemning, der er over en stor Del af Befolkningen, og som har givet sig Udtryk i almindelig Beundring ved adskillige Lejligheder, hvilket særlig har været Tilfældet over for forskellige Begivenheder paa Jyllands Vestkyst. Denne Sympati maa have Lov til at gøre sig gældende, selv gennem Behandling i Rigsdagen, og det har vist sig, at den har kunnet gøre sig gældende ved den Behandling. Forslaget har modtaget i det andet Ting, hvor det er fremkommet ved Initiativ af tre Medlemmer og er blevet noget omformet ved den ærede Ministers Hjælp. Jeg vilde meget beklage, om Landstinget ikke kunde se lidt frit, lidt mindre juridisk paa denne Sag. Jeg vilde ønske, at man en Gang kunde „slaa en lille Smule med Vingerne“ og hjælpe denne Sag frem igennem Rigsdagen. Jeg skal ikke komme dybt ind paa de Bemærkninger, den ærede første Taler fremkom med, men der er dog et Par af dem, jeg vil røre lidt ved. Det ærede Medlem havde noget imod, at man medtog dem, der led Men paa Helbred og Lemmer, under denne Lov. Saa vidt jeg mindes, omfatter Loven af 1898 ikke blot Død men ogsaa Lemlæstelse, og naar det ærede Medlem ytrede, at det var vanskeligt at paavise, om det stød i direkte Forbindelse med Udøvelsen af deres Kald, naar Fiskere lemlæstedes, maa jeg bestemt hævde den modsatte Anskuelse. Der er ingen Tvivl om, at, naar man sammenligner de forholdsvis meget faa, der komme til Skade, med dem, der lide Døden, saa er deres Skade nær beslægtet med det Kald, de øve. Man lægger blot Mærke til, hvor let en Mand for Eksempel kan faa Koldbrand i Foden ved at sidde i Baaden i vaadt, koldt og haardt Vejr, eller, hvor ofte en Mand kan skylles ind paa Stranden og blive ramt af et Stykke Vraggods lige før, han bliver bjærget, saaledes at han er i skamslaaet Tilstand. Sligt staa dog i Forbindelse med hans

Gerning. Man kunde i denne Retning nævne en uendelig Række af Eksempler. Jeg kan derfor ikke være enig i, at det ikke skulde kunne paavises, at Vanheldet staaar i Forbindelse med Udøvelsen af Mandens Kald. Men ganske vist, det er kun faa Tilfælde, det gælder da, som det ærede Medlem meget rigtigt sagde, Døden i Reglen bliver Resultatet af Ulykkestilfældene. Men jeg finder, at man bør tage de lemlæstede med. — Der fremkom i Forbindelse med det ærede Medlems Udtalelser en Ytring om Statskassens Ansvar. Sikkert vil Statskassen komme til at bøde med et Beløb af ca. 50,000 Kr.; men, som sagt, jeg ønsker, at man i denne Sag skal se saa frit, som man kan, og i dette Tilfælde har Staten Lov til at være en lille Smule ødsel — det er i det mindste *min* Opfattelse.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om, at vi ere det eneste Land, der søger at lovgive paa dette Omraade, vil jeg give det ærede Medlem Ret, men vi kunne ikke sige, at andre Lande staa *uden for* den Bevægelse, der gør sig gældende igennem dette lille Lovforslag. I England har der i mange Tider været et stort Hjælpsomhedsselskab, der yder Bidrag til alle, som komme til Skade, og til Familien efter dem, der dø ved de mange Strandinger, der finde Sted ved Kysterne. I Holland har man private Assuranceselskaber. Disse Selskaber give omtrent det samme Bidrag, som her er foreslaaet, men det maa utrykkelig fremhæves, at den Hjælp, som de yde, er ansat til omtrent det halve af, hvad her foreslaas. Dette skulde kunne tjene til Bevis for, at den Hjælp, her foreslaas, vil for sin halve Dels Vedkommende blive ydet af Statskassen, hvorved man ikke kommer saa højt, som det ærede Medlem gik ud fra. — Der var en Del andre Spørgsmaal, jeg kunde ønske at dvæle ved, men da jeg ikke befinder mig rigtig vel, skal jeg kun sige et Par Ord i Anledning af en Ytring af den ærede sidste Taler. Han mente, vi skulde gøre nogen Forskel mellem de forskellige Bidragsydere, de paa Vestkysten af Jylland, som ere de mest udsatte, og de i andre Farvande, som vare mindre truede. Hvis Bidragsstatsen var sat meget højt, kunde jeg gaa med til en Forringelse af Bidraget for en Del af Befolkningen. Men da Bidraget er sat saa lavt, som det er, bliver det saa tilgængeligt for alle Fiskere, at jeg bestemt ved, at Fiskere, der have hørt om dette Forslag — Fiskere i Smaalandsfarvandene og i Østersøen — hvor de ere mindre udsatte end